

DE BEURSWAAK- HOND HEEFT MAAR LIEFST 500 MILJOEN DOLLAR KLAARSTAAN VOOR TIPGEVERS

gedwongen fusies. In 2001 waren de activa van de vijf grootste Amerikaanse bank goed voor 25 procent van alle Amerikaanse bankactiva. Vorig jaar was hun aandeel 53 procent. De grootste twintig instellingen controleren 80 procent van de activa van de industrie.

Een handvol banken weet zich inmiddels verzekerd van een overheidsvangnet mocht het weer zover komen. Ze staan onder verhoogd toezicht, maar ze genieten de voordelen van het infuus van de overheid. Internationale regelgevers noemen ze systeemrelevante financiële instellingen [SIFI] omdat niet alleen de omvang maar ook de onderlinge verwevenheid, complexiteit en vervangbaarheid een rol speelt.

Om welke banken het gaat, is Frank is nog altijd niet duidelijk. "De Amerikanen hebben geen eigen lijst gepubliceerd", zegt Ugeux. "Maar die kun je zelf maken." Banken met meer dan 50 miljard dollar aan activa vallen onder de systeembanken omdat hun faillissement een te

grote impact zal hebben op de rest van de economie.

KUS VOOR WALL STREET

Voorstanders van Dodd-Frank zeggen dat de verhoogde kapitaalvereisten en wettelijke controles systeembanken aanmoedigen om te krimpen. Deze vereisten kunnen gezien worden als een extra belasting of een boete voor de grootbanken. Bank of America is inderdaad de waaier aan activiteiten aan het terugbrengen. Bij Citigroup roepen sommige aandeelhouders en zelfs ex-topman Sandy Weill, de man die nota bene het imperium Citigroup bouwde, op tot het splitsen van het conglomeraat.

Maar er zijn ook andere geluiden. Republikein Mitt Romney noemde het overheidsvangnet om deze reden "de grootste kus ooit aan banken in New York". Dodd-Frank subsidieert volgens critici grote, invloedrijke banken op Wall Street, terwijl gewone banken en hun klanten in de rest van de VS onevenredig zware lasten moeten dragen. Zo komt de rekening toch weer dubbel te liggen bij gewone Amerikanen.

Michiel van der Voort, managing director van een grote internationale bank in New York, gelooft niet dat de huidige wetgeving voldoende aanmoediging is voor banken om in te krimpen. "Mijn persoonlijke filosofie is dat de

verrassing. "Het is de belangrijkste wijziging in het Amerikaanse bank- en effectenrecht sinds de crisis van de jaren dertig", aldus de advocaat die een handboek over Amerikaans effectenrecht schreef. Dodd-Frank heeft een brede impact op de kapitaalmarkten, corporate governance, consumentenbescherming en toezicht op systeemrisico.

De wet versterkt ook de positie van beleggers ten opzichte van effectenmakelaars. Particuliere beleggers zijn zich er vaak niet van bewust dat effectenmakelaars het belang van hun klanten niet voorop hoeven te stellen. De nieuwe wetgeving stelt het klantbelang voorop, iets dat in Nederland al langer vastligt in regelgeving en jurisprudentie.

Slechts mondjesmaat wijzigt Dodd-Frank de relatie van beleggers met beursgenoteerde ondernemingen. Aandeelhouders krijgen een stem in de hoogte van topbeloningen en bij gouden parachutes, vergoedingen die worden uitgekeerd na beëindiging van het

arbeidscontract in het kader van een fusie of overname.

WALL STREET

De hoofdmoot van Dodd-Frank draait niet om nieuwe rechten voor de gewone Amerikaan van "Main Street". De wet gaat vooral over het temmen van Wall Street om te voorkomen dat Amerikaanse belastingbetalers in een volgende crisis de professionals weer te hulp moeten schieten.

Hoe groot mogen ze zijn en moeten ze in aanmerking blijven komen voor een vangnet van de overheid? En zo ja, hoe moet dat worden georganiseerd?

Tot aan de ondertekening van Dodd-Frank in 2010 deed president Obama weinig om de grootste banken op te splitsen. De achterliggende gedachte was dat de wetgeving zodanige restricties oplegt dat banken automatisch besluiten in te krimpen. Maar banken zijn vandaag nog groter dan voor de crisis, dankzij al dan niet

